

Α

Yuma 7

Today we will בע"ה learn מס' יומא of מס' יומא

The topics we will learn about include the following:

The Gemara will continue the discussion from the previous Daf whether

- טומאה הותרה היא בציבור

OR

- טומאה דחויה היא בציבור

Under what circumstances, and when the נ"ץ, the forehead plate of the כהן גדול is effective to make Korbonos brought בטומאה acceptable.

Some of the key terms and concepts we will learn about include:

В

טומאה הותרה היא בציבור

- הטמאה is completely permissible for קרבנות ייבור - the public קרבנות - קרבנות.

טומאה דחויה היא בציבור

- סומאה is only set aside for the public קרבנות.

They can only be brought בטומאה if there is no alternative.

C

שיריים - After the קמיצה - the handful has been removed, the remaining flour of most מנחות is eaten by the כהנים. One exception mentioned in this Daf is

מנחת נסכים - A Minchah of Libations, which was brought with קרבנות עולה ושלמים, is

כליל - Completely burned.

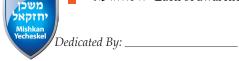
- ציץ - The forehead plate worn by the כהן גדול. It is inscribed with the words יקודש '- And allows קרבנות that became אטמא to be accepted.

פיגול - If during one of the four עבודות of a קרבן, the הקרם, thought about eating it, or burning it, later than the prescribed time, the Korbon is כרת. פסול, and one who eats the meat is liable to ברת.

- Meat that was not eaten, and left over past the prescribed

- מצוה - Lack of awareness during a מצוה -

The גמרא continues to discuss the Machlokes of טומאה בציבור holds

- טומאה הותרה היא בציבור

טומאה is completely permissible for public קרבנות.

holds רב ששת

- טומאה דחויה היא בציבור

יטומאה is only set aside for public קרבנות.

They can only be brought בטומאה if there is no alternative.

רב ששת cites a בר"תא which says

היה עומד ומקריב מנחת העומר ונטמאת

that if the מנחת העומר became אסט, another one should be brought in its place - indicating

- טומאה דחויה בציבור

For, if

טומאה הותרה בציבור.

they would just bring the טמא עומר.

רב נחמן explains that since the שיריים, the remaining flour of the טהור is eaten by the כהנים, he agrees that if there is טהור barley, it should be brought instead.

As Rashi explains;

- אע"ג דקרבן ציבור קרב בטומאה אינו נאכל בטומאה

Although it may be brought בטומאה, it may not be eaten בטומאה. Therefore, although אכילה לא מעכבא - we are מהדר to bring it בטהרה, so that it may be eaten.

רב נחמן אמר
מוכאה
מוכאה
ביבור
הותרה היא
completely
SET ASIDE
for public קרבנות for public קרבנות only if there is no alternative.

3 The אמרא asks three more questions on רב נחמן. First - A ברייתא says that if they were bringing מבריים ואילים וכבשים -

The מנחת נסכים, flour and wine brought with a Korban of bulls, rams, and sheep, and it became טמא, another מנחה should be brought, if there is one.

The גמרא assumes this to be referring to the bulls, rams, and sheep of סוכות which are קרבנות ציבור, AND are קביע ליה זמן - they have a set time to be brought. Since it says they should be replaced, it indicates טומאה דחויה היא בציבור.

ו פרים answers that פרים is referring to

פר עבודה זרה - the bulls which are brought when the בית דין - The Jewish court mistakenly permits - עבודה ולסו - idol worship. Although that is also a קרבן ציבור, but it is אין - it does NOT have a set time, and therefore, the מנחה may not be brought

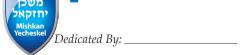
when it's טמא, and another one is required.

The ברייתא in that ברייתא refer to

יום כיפור אילו של - the ram of the כהן גדול - the ram of the יום כיפור. Although יום כיפור - it has a set time, but it is a קרבן יחיד, and another one is required if the original became טמא.

The מנחת in the מנחת are the sheep brought with the מנחת מנחת and that שיריים which are eaten, and as explained earlier, another טחור one is required if it's available.

4 Second question:

Another ברייתא says;

דם שנטמא וזרקו, בשוגג הורצה במזיד לא הורצה

Blood that became אטט, and was sprinkled on the מזבח by mistake, it is accepted, but if it was done on purpose, it is not accepted.

If טומאה הותרה בציבור, it should not matter whether it's by mistake or on purpose.

רב נחמן answers that this ברייתא is talking about a - a private קרבן יחיד - a.

Third question -Another בר"יתא says;

- הציץ מרצה על הדם ועל הבשר ועל החלב שנטמא

The ציץ makes אטמא blood, meat, and fats accepted on the תזבח, whether they became אטמא by mistake or on purpose, accidentally or willingly, בין ביחיד בין ב-for private or public קרבנות. If ציץ to make the ציץ acceptable.

רב נחמן answers the ציץ is only necessary for or - הרבנות יחיד

לה זמן - that have no set time.

קרבנות ציבור דקביע לה זמן - that have a set time are indeed acceptable without the ציץ.

The גמרא now asks several questions on the opinion of רב ששת. A ברייתא explains the Posuk

- ונשא אהרן את עון הקדשים

The ציץ allows אהרן to bear the sin of the קרבנות. The only sin that it can be referring to is.

is excluded from another פסוק that says;

ירצה - it is not accepted.

נותר is excluded from the פסוק that says;

יחשב - it is not considered.

The Braisa explains אלא עון טומאה שהותרה

מכללה בציבור - that the ייץ permits טומאה even of קרבנות , because

שהותר מכללה בציבור, it is permitted by קרבנות ציבור. The Braisa uses the term הותרה indicating that indeed טומאה הותרה.

7

The גמרא answers that indeed this issue of טומאה הותרה היא בציבור - OR -

- טומאה דחויה היא בציבור

Is actually a מחלוקת תנאים - and cites the following Braisa: פיץ בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו מרצה דברי רבי שמעון - ציץ בין שישנו על מצחו בין שאינו על מצחו מרצה דברי רבי שמעון says that the צייץ is effective in making the Korbonos brought כהן גדול acceptable whether the כהן גדול or not.

אינו מרצה על מצחו מרצה אין עודהו על מצחו אינו מרצה רבי יהודה אומר רבי יהודה אומר אינו יהודה אומר איז says the יכהן גדול is effective only when worn on the 'כהן גדול's forehead.

ר' שמעון proves his opinion from the fact that the ציץ is effective on יום כיפור when the כהן גדול does not wear the עבודת ליום ביפור שמעון. יום הכיפורים.

ר' יהודה ה' says this is no proof because טומאה הותרה לו בציבור is not required. Obviously, אמטון 'holds' ר' שמעון is required. ריצוי ציץ is required.

The גמרא elaborates on the Machlokes regarding the ציץ. אביי says;

נשבר הציץ . If the ציץ was broken, even ר' שמעון agrees that it is not effective.

The Machlokes is in the case of

- דתלי בסיכסא - The ציץ was wearable, but it was hanging on a peg. ר' יהודה says it must be worn to be effective, because the פסוק

-...והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים... -

It shall be on the forehead of Aharon, and Aharon shall bear the sin of the Kodshim...

ר' שמעון says it does not have to be worn to be effective, because the end of the פסוק says:

- 'והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני ה

It will always bring them acceptance before Hashem.

The Gemara points out that we cannot read the word אול with the words before it, as

- והיה על מצחו תמיד

It shall be on his forehead constantly, because that would be impossible. After all, he must sleep, and attend to other personal matters, when it is inappropriate to wear the ציץ which has the name of Hashem engraved on it.

Therefore, we must read the word חמיד with the words following it, as $\ensuremath{\mathsf{T}}$

- 'תמיד לרצון להם לפני ה

It will always bring them acceptance before Hashem, even when not worn.

בנשבר הציץ דכ"ע לא פליגי - דלא מרצה

כי פליגי דתלי בסיכתא

it was hanging

on a peg

It does not
have to be worn
to be effective

והיה על מצוו אהרן

ולשא אהרן

מצוו הקרשים

It will always

bring them acceptance
before Hashem

According to ר' יהודה the word תמיד teaches;
שלא יסיח דעתו ממנו

The כהן גדול must always be aware that the ציץ is on his forehead, as איז taught;

חייב אדם למשמש בתפיליו בכל שעה ושעה קל וחומר מציץ -

One must always touch the תפלין on his head.

This is learned from the ציץ which only has the name of Hashem once, and the כהן גדול must always be aware that he's wearing it. Certainly, the תפלין, which contain the name of Hashem multiple times, should always be on one's mind while wearing them.

According to דיש who says the ציץ is effective no matter where it is, על מצח נשא teaches;

- The ציץ must be wearable, and not broken, to be effective.

Both על מצחו י י יהודה ו- י יהודה, that the על מצחו is worn on the forehead, not elsewhere.

